

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக் கிரமன் மீ ண்டும் முருங்கை மரத்திலறே அதிலே தோங்கிக் கொண்டு இருந்த உடலகை கீழே தள்ளிய கதபைபோல, ராதாவுடன் மயின்று தடவகைகள் பசேயும் மனதுக்கு ஓவ்வாமல், நான்காவது தடவையாக மீ ண்டும் என மொபலைப் போனை எடுத்துத் தனே .

எனது நம்பரைப் பார்த்ததும், மிகவும் கடுப்பானாள் அவள் .

“சரியாப் போச்சு.... உருப்பட்ட மாதிரித் தான் யப்பா.... நான் உனக்கு என்ன பாவம் பண்ணினனே ஏதோ சின்ன வயசிலயிருந்து நாம ரண்டு பரேமும் ஒண்ணாவே படிச்சோம், வளந்தோமேவ் கிறதுக்காக, என் கசேகைக் கொண்டுவந்து ஓங்கிட்ட குடுத்துத் தனே உன்னயவிட பெரிய லாயர் மார் இருந்துங்கிட்ட, ஒன்னோட ஆர்கியமெண்டில் நம்பிக்கை வச்சுத் தான் இந்தக் கசேதைத் தந்தனே ஆனா, நீ அப்பப்ப புத்திமாறிப் போயி, சடெடில் மெண்டாய் ஆகிடுன்னு அட்வைஸ் பண்ணிக் கிட்ட வர்ரே.... நீ வக்கீ ல் வலேகைக்கு வர்ரதை விட்டு, பசேம கல்யாண தரகர் வலேகைக்கு போயிருக்கலாமில்ல.... சீ”

வெறுத்துப்போய் பசேினாள் ராதா.

நான் கோபப்படவில்லை. எனக்கு அவள் மீது அனுதாபமே நிறைந்து நின்றது.

காரணம் : எனது பாலயகால பள்ளித் தோழி அவள் . பள்ளிக்குச் சிலெல்லும் போதும், திரும்பி வரும் போதும் நான் அவளுக்கு வழித்துணையாய் சின்று வருவனே . அன்று அரம்பிய பாசம் இன்றும் தொடர்கிறது

நான் விடவில்லை. தொடர்ந்தனே .

“ராதா.... இனிமலேகைக்கு நான் இதைப் பத்தி பசேப்போறதில்லை.. ஏன்னா, உனக்கே தெரியும் இன்னிக் கு உன் கஸே பனைல் ஆகப் போறது.... உனக்கும் பொன்னரசுவாக்கும் டவைர்ஸ் கிளியராகப் போவது.... நான் ஒரு வக்கீ லா இருந்து, இந்தக் கசேகை உனக்காக ஆஜராகி நடத்தினது வாஸ்தவம் தான் ஆனா, உள்ளீர் என் மனசாட்சியோ ஒரு குடும்பத்தபை பிரிக்க உதவுறமாதிரி உறுத்திக் கிட்டிருக்கு.... இப்பக்கிட ஒண்ணும் கெட்டுப் போகல்லை.... உன்கிட்ட சநே து வாழ்றதாயும், இனி

எந்தத் தப்புமே பண்ணமாட்டனேனும் பொன்னரசு கோர்ட்டில் அழுதது எனக்கே சங்கடமாயிருந்திச்சு.... அதனால்தான் சொல்றனே நீ சடெட்டில் மெண்ட் ஆகிப் போறதாயிருந்தா இதை ஒரு கட்சி சந்தர்ப்பமா எடுத்துக்க.... இதை நான் உன்னோட லாயராக சொல்ல வரலலை.... உன்னோட பாலய சிநேகிதனா சொல்றனே மபிணு வயசில உனக்கும் ஒரு குழந்தை இருக்கு.... ஆம்பிளை துணை இல்லாம அதை வளக்கவோ, இல்ல ஒரு பாதுகாப்பா வாழ்வோ முடியும்னு எப்பிடி நெனக்கிறே....”

மற்றுமனையில் அவளின் இலசோன சிரிப்பொலி கேட்டது.

“உன்னய நெனக்கிறப்போ எனக்கு சிரிக்கவா, அழவான்னு தெரியலையா.... புருசன் சதெத்துப்போயிட்டா, பொண்டாட்டிமாருங்க புள்ளைங்களை வளத்தெடுக்கிறதே இல்லியா.... இதுவும் அதுதான்யா.... என்னிக்கு அவனை தனிப்பட்ட எடத்தில் வசைச்சு வறே ஒருத்திகிட்ட, தப்பான மொறயில இருந்ததை நரோக்கு நரோ பாத் தனோ, அன்னிக்கே அவன் சதெத்துப்போயிட்டான்னு முடிவு பண்ணிட்டனே நீ யாயிருந்தா கொலையே பண்ணிடுவே....”

சத்தமாகப் பேசினாள். மபிச்சிரக்கைக்கும் ஒலி தெளிவாகக் கேட்டது.

நான் விடவில்லை.

“உன் புருசன் இப்பதான் புதிசா தப்பு பண்ணினானா..... உன்னய கலியாணம் பண்ணிக்க முந்தியே ஏகப்பட்ட படுக்காளித்தனங்கள் பண்ணிட்டுத் திரிஞ்சது உனக்கும் தெரியுந்தானே.... தெரிஞ்சுகிட்டுத் தானே கட்டிக்கிட்டே....”

“நசைந்தான்..... ஆன சொந்தம் விட்டுப் போயிடக்கூடாதுண்ணு எங்கப்பாவும், அததையும் சநேது கலியாணத்தை பண்ணி வசைசாங்க.... பெரியவங்க பசேசதை தட்டிப் போகக் கூடாதிண்ணு நானும் கழுத்தை நீட்டினனே..... சரி, ஒருகாலத்தில் வயசுக் கோளாறு, சமீழ்நிலகை கோளாறில் தப்புகள் பண்ணினாலும், பின்னாடி அதயெல்லாம் உணர்ந்து திரும்பி, நடந்துக்குவான்னு நெனைச்சு, அதுக்காக ரொம்பவும் அல்லாபி ரண்டு வருசமா என்முந்தானையில் முடிஞ்சு வசைச்சுக்கிட்டிருந்தனே..... இவனும் ஒழுங்காதான் இருந்தான்.... ஆனா நடுச்சமுத்திரத்தில் வுட்டாலும், நாயி நக்கித்தான் கூடிக் கும்னு சொல்றமாதிரி நடக்கவும், அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலையவும்.... சீ...இந்த ஜென்மங்ககூட சநேது வாழவும், காலம் ப்பிராவும் இவனுங்க காலபை புடிச்சிட்டாக் கெடக்கவும்.... இதெல்லாம் ரொம்ப அவசியம்.....”

கலையாகப் பேசினாள் அவள்.

“ராதா.... நான் ககேகிறனேண்ணு தப்பா நெனைச்சுக்காத.... இனி உன்னோட வாழ்க்கையை எப்பிடி கொண்டுவரக்கூடாதுப்போகப்போறே....”

பரிதாபமாகக் கேட்டனே நான்.

பலமாகச் சிரித்துவிட்டாள் அவள்.

“நான் என்ன ஆம்பிளையா, அடுத்த கலியாணம் கட்டிக்க....ஏற்கனவே ஒரு பிள்ளையோட
டவைர் சில நிக் கிற என்னய எவன் கட்டிக்க வரப்போறான் எம் புருசன்,
எங்குடும் பம்னு நனைசைச்சேன் கஷ்டப்பட்டனே வஞ்சிக்கப்பட்டதால குடும்ப
வாழ்க்கையை விட்டு வலெகி நிக் கிறனே இதயெல்லாம் எந்தப் பயல் யோசிக்கப்
போறான் ஒருவளே உனக்கு கலியாணம் ஆகாம இருந்திருந்தா துணிஞ்சு நானே
உன்னய புரப்போஸ் பண்ணியிருப்பனே உன்னய மாதிரி ஒருத்தன்
கிடகைக் கிறதிண்ணா நான் திரும்பவும் பொறந்து, சின்ன வயசிலயிருந்து பிரெண்டு
பிபிக்கணும் இல்லியா..... உண்மையான அன்பையும், உள் மனசையும் புரிஞ்சு, காலம்
புராவும் விசுவாசமாய் வாழக்கூடியவன் எவனாச்சும் இனி வருவான்னு நனைகைக் கிற
அளவுக்கு நான் ஒண்ணும் முட்டாள இல்லலை.....”

சற்றே நிறுத்தி மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“உனக்கு ஞாபகம் இருக்கும்னு நனைகைக் கிறனே, சின்ன வயசில நாம எல்லாம்
வளையாடிக் கிட்டிருக்கிறப்போ, வானத்தில் ஜோடி ஜோடியா வானம்பாடிக் பறந்து
போறதப் பாதது, நாமளும் இதுங்க மாதிரி, எப்பவும் சேதந்திரமா இருக்கணும்னு
சொல்லிக் குவோமே..... அதோட உண்மையான அர்த்தம் இப்பத்தான் யா புரியுது.....
கலியாண வாழ்க்கையில், நம்பிக்கைங்கிற வானத்த வசைச்சுத்தான் எம்முட்டுத்
தபிரத்துக்கும் பறக்கணும் பறக்க முடியும் ஆனா, வானமே இல்லாதப்போ....
அப்புறம் எங்கே.... எப்பிபிப் பறக்க.....”

பசேசிலவே வகேம் அதிகரிக்க, போனசை சடாரென்று வதைத்தான்.

காலகை கோர்ட் தொடங்கியதும் முதலிலே எடுக்கப்பட்ட வழக்கு, ராதா – பொன்னரசு
விவாகரத்து வழக்குத்தான்.

முடிவும் நனைத்தபடி ஆகிவிட்டது.

மணியோ பதினொன்றை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. எனக்கு எதுவுமே ஓடவில்லை.

இனியும், அங்கே உட்கார்ந்திருக்க எனக்கு முடியவில்லை. மதிய உணவுக்காக
வீட்டுக்கு அழைத்துச்செல்ல, வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு பிரைவர் வந்துசரே,
பன்னிரண்டு முப்பது ஆகிவிடும்.

“பசோமல் ஒரு ஆட்டோ பிபித்தே போய்விடலாம்....”

முடிவோடு எழுந்தனே.

ஆட்டோ முன்னே நோக்கிச் சின்றபோதிலும், என் மனமோ பின்னோக்கிச் சுழன்று,
என் மனைவி வத்சலாவை மயைப்படுத்தி நின்றது.

சிறுவயதிலயே பெற்றோரை இழந்து அனாதையாக நின்ற எனக்கு கைகொடுத்து, தக்கபடி
வளர்த்துப் பபிக்கவதை இன்று என்னை ஒரு வக்கீலாக உருவாக்கி வதைத் தவர்
எனது தாய் மாமன் தம்பித்தார்தான். அதாவது வத்சலாவின் அப்பா.

அவர் எனக்குச் சயெத் உதவிக் குக் கமைமாறாக தன் மகளை எனக்குக் கட்டிவதைத்துத்

திரும்பி கண்டார்.

“எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலையும் எனப் பொண்ணை நடுத்தெருவில் விட்டிடாதபா....”

இப்படியொரு வேண்டுகோலை, என்னிடம் சத்தியம் பண்ணும்படி கேட்டுக்கொண்ட பின்புதான் கண்ணை மூடினார் அவர்.

கல்லூரி நாட்களில் வத்சலாவும், ஆனந்தன் என்ற மாணவனுக்குமிடையே காதல் தொடர்பு இருந்ததாகவும் : பாரக்கு, பீச்சு, சினிமா என்றெல்லாம் சூற்றியதாகவும்.....

இதற்கு மலேம்கூட என்னென்னவோ நடந்ததாகவும்..... ஊரெல்லாம் வந்தி.

“ஓழுக்கமாக வாழ்வனே....” என்னும் உறுதிமொழியோடு ஓட்டினாள் வத்சலா.

ஓராண்டில், குழந்தை ஒன்றிற்கு என்னதைத் தந்தையாக்கியபோது, ஒரு “உத்தம ஜோதி” யாகவே என நெஞ்சில் ஒளிவீசினாள்.

வீட்டுக்குச் சின்றதும், மூதல் வேலையாக வத்சலாவை அருகே வைத்து, இன்றைய விவாகரத்து விபரத்தையும், என்மனத்து வலியையும் சொல்லிக் கதறவேண்டும் போல இருந்தது.

வீட்டுக்குள்ளே நுளைந்தபோது ஓரே நிசப்தம். வாசலில் பட்டச்சைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு யோசித்தபடி உள்ளே நடந்தன.

பெட்ரம் பக்கம் வத்சலாவின் மெல்லிய சிரிப்பொலி கேட்டது. அத்துடன் ஒரு ஆணின் குரலும் கேட்ட,

வத்சலா கெஞ்சுவதுபோல பசினாள்.

“சீக்கிரம் கிளம்புங்க.... கோர்ட்டு முடிஞ்சு அவுங்க வர்ர நேரமாகுது.....”

என் உடம்பெல்லாம் முள்ளாகக் குத்தி நின்றது. இலசோகச் சாத்தப்பட்டிருந்த கதவின் இடக்கு வழியே நோக்கினேன். மச்சுவிடும் ஒலிகூட கேட்காதபடி என்னைச் சூதாகரித்தன.

“ஆ.... ஆனந்தன்.....”

வத்சலாவின் கல்லூரிக் காதலன். நான் இருக்கவேண்டிய இடத்திலே அவன். வத்சலா எனக்குத் துரோகம் செய்கின்றாள்.

என் உடலிலுள்ள நரம்பெல்லாம் கசிகசி வலித்தது. உடம்பு இலசோகப் பதறத் தொடங்கியது. காதுக்குள்ளிருந்து உண்ணமான காற்று வெளியேறும்படி போன்ற உணர்வு. என் நெஞ்சு பதறுவதை என்னாலயே கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“நீ யாயிருந்தா கொலையே பண்ணிடுவே.....”

ராதா காலையில் பானிலே சோனன் வார்த்தை எவ்வளவு உண்மை. அப்படிக்கூட உணர்வு.

வதேனயையும், வகேத்தையும் அடக்கியபடி மெதுவாக நடந்து, எனது ஆபீஸ் ரீமனை அடந்தேன்.

எனது பிரத்தியோகப் ரோவதைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த எனது லைசென்ஸ்துப்பாக்கியை “லோட்” பண்ணினேன்.

“வகேம் வண்டாம்.... விவகேத்தைப் பயன்படுத்து..... பலபேர்களைக் கட்டிலே ஏற்றிவைத்துக் களைவிக்கவும் உன்னை, நாளை வறொரு வக்கீல், களைவிக்கவும்படி வைத்துவிடாதே.....”

நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு வக்கீலின் குரல் கேட்டது.

மறுகணம் துப்பாக்கியை வைத்துவிட்டு, எனது கமேராவை எடுத்துத்தேன். பிளாசை சொருகிக்கொண்டு பெர்ரிமனை நெருங்கினேன்.

எத்தனை கபேசிகள் கமேராவோடு இருந்தாலும், புகைப்படம் பிடிப்பதற்கான தனிக் கமேராவின் பயன்கள் வலுவானவை என்பது எனது அனுபவம்.

இலசோகச் சாத்தப்பட்டிருக்கும் கதவைக் காலாலே உதைத்தேன். அது திறந்த மறுவிநாடியே எனது கமேராவைக் கிளிக் பண்ணினேன்.

துள்ளியழிந்த ஆனந்தன் பின்புற வழியே பாய்ந்தோடினான்.

அவனை விரட்டுகின்ற எண்ணமோ, வத்சலாவை அடித்து உதைத்து வதைக்கின்ற எண்ணமோ இல்லாமல், எனது அறிவு தெளிவாக இருந்தது.

இவர்கள் விசயத்திலே மின்கைக் கடுவதே வீணை. இவர்களின் தப்பான நடவடிக்கையை ஆதாரப்படுத்த வேண்டும் என்கின்ற ஓரே நோக்கம் மட்டுமே உள்ளத்தில் தோன்ற, மீண்டும் கமேராவை பத்திரமாக எடுத்துச் சென்று, எனது ஆபீஸ் ரீமன் பீரோலாக் கரிலே கவனமாக வைத்துப் பட்டினேன்.

ரீமனைவிட்டு வளையே வந்தபோது, ஓடிவந்து எனது காலிலே விழுந்தான், எனக்கு மனவியாக இருந்த வத்சலா. கண்ணிலே கண்ணீர் மழை.

அவளது கைகள் இரண்டும் எனது காலடியைத் தொட்டபோது, என் காலிலே சாக்கடபைப் பூழுகள் ஊர்வதுபோன்ற பிரமை.

துள்ளிக் குதித்து, தீர விலகினேன். மிகவும் நிதானமாகப் பசினேன்.

“எதிரியை மன்னிக்கணும்னு நிறைய பெரியவங்க சொல்லியிருக்காங்க..... ஆனா, துரோகிய மன்னிக்கணும்னு யாரும் சொன்னதா ஞாபகத்தில் இல்ல.....

இந்தப்பாரு வத்சலா.....ஓங்கூட அடிச்சுக்கிட்டு சண்டைபோட்டு, வெட்டிக்கூத்திக்

கொலைபண்ணி, ஜெயிலு.... அது இதுண்ணு கவேலப்பட்டு வாழ்க்கையை வளேட்டுபண்ணி, என்குழந்தையோட பியபிச்சரையும் வீணாக நான் விரும்பல்ல..... வந்தவன் யாரும், நீ ஏன் எனக்குத் துரோகம் பண்ணினேன்னு கட்டு, சினிமா டயலக்போடவும் நான் தயாரில்லை..... இது ரண்டுமே இல்லாமெ, அய்யய்யோ குடும்ப கவுரவம் போய்டுமனேன்னு பயந்து, எதையும் கண்டுக்காம அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிக்கிட்டும் போறவனும் நானில்லை.... ஓங்கிட்ட சந்தேகம் வாழப் புகுகல்லைங்கிறத்துக்காக உன்னய இந்த வீட்டைவிட்டு விரட்டவும் என்னால முடியாது..... ஏன்னா உங்கப்பாகிட்ட நான் குடுத்த சத்தியம் அப்பிடி..... அதே நேரத்தில இந்த வீட்டைவிட்டு வளையபோயி, வறே வீட்டில வாழவும் என்னால முடியாது.....”

“அப்பிடி என்னா.....” பார்வையாலே கட்டினான் அவள்.

“ஓரே வீட்டுக்குள்ள இருந்துகிட்டும், ஒண்ணா வாழாம வளையுலகத்துக்கு மட்டும் புரூசன் - பொண்டாட்டியா வாழுவோமென்னு சொல்லப்போறதா எதிர்பாக்கிறியா.....”

“கோபத்தின் மத்தியிலும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ அப்பிடியும் இல்லலை.... இப்பிடியும் இல்லலை..... பின்ன எப்பிடி.....”

அவள் குழம்புவது எனக்குப் புரிந்தது. நானே பசினேன்.

இப்ப ஓங்கிட்ட இருந்திட்டும் போனவனையும்.... அதாவது ஓங்கள் எப்புரூசனையும் ஒன்னையும் சதேத்துநான் எடுத்த போட்டோவை பிரிண்டுபண்ணி, மெமரிக் கார்ட்டோட கோர்ட்டில குடுத்தும், ஓங்க ரண்டு பரேயும் எங்கே அனுப்பணுமோ, அங்க அனுப்பவும் முடியும்..... ஆனா, அதனால எனக்கு ஆகப்போறது ஒண்ணுமில்லை.....

உண்மையான காரணத்தை காட்டிக்காம, உண்மையை டைவர்ஸ்களே போட்டு, உன்னய ஒரு உத்தமியாக்கி, சட்டப்படி மாசாமாசம் உனக்கு கவுரவப்பிக்காசு கட்டவும் நான் தயாரில்லை....

உண்மையான காரணத்தை காட்டி, நம்ம ரண்டு பரேக்கு மட்டும்மில்லாம மண்ணாவதா நம்ம குழந்தைக்கும் கவேலத்த உண்டாக்காம, நீ யாவே முன் வந்து, நமக்குள்ள காமப் பரமஸாக சட்டப்படி பிரிஞ்சுக்குவோம்..... அப்பிடிப் பண்ணப்போ நம்ம ரண்டுபரேக்கும் ஊடையில் யாரும் நுள்ளைஞ்சு பஞ்சாயத்துப் பண்ண முடியாது.....

உங்கப்பாவாக்கு நான் சஞ்சுகுடுத்த சத்தியப்பி நான் உன்னய தரூவில விடமாட்டனே..... நீ அலுட்டவூசில தங்கிக்கலாம்..... உங்கப்பாவ மனசில நனைச்சுகிட்டும், மாசாமாசம் ஒம்புட்டு சலெவாக்கு, போட்டுற பிச்சயை போட்டுறனே..... அத வசெச்சு உன் வாழ்க்கையை ஓட்டிக்க.....

ஆனா, சட்டப்படி எனக்கு பொண்டாட்டியா இல்லாம, தரூவில போற பரதசேங்களில ஒண்ணுபோல இருக்கணும்.....”

சற்று அமையானேன்.

மனதிலே துணிச்சலை வருவித்துக்கொண்டு கட்டைகள் அவள்.

“நீங்களும் குழந்தையும் ஒத்தயில எப்பிடி சமாளிக்கப்போறீங்கள..... நான் பண்ணின பாவத்துக்காக, நீங்களும் தண்டணையை அனுபவிக்க வேணுமா.....”

பச்சிலை விசும்பல் கலந்திருந்தது.

“இந்த விசும்பல் பச்சிலை, அபிக்கடி கிடந்து அழந்திக் குழம்பியது போதுமே.... இனியாவது தள்ளிந்துகொள்.....”

உள்ளத்தின் வருடல் இது.

“இந்தப் பாரு வத்சலா..... ஒருத்தனையே கலியாணம் பண்ணி, அவனுக்காகவே வாழ்ந்து, அவன் தனக்கு துரோகம் பண்ணிட்டாங்கிற காரணத்துக்காக, இனி அவன் மச்சுக்காததே வேண்டாம்னு ஒதுக்கித் தள்ளின ராதா எங்கே.... ஒருத்தன் தாலிக்கு கழுத்தயும், வேறே ஒருத்தன் ஆசைக்கு முந்தானையையும் குட்டுக்கிற நீ எங்கே.....”

நான் சூத்திவளைச்சுப் பச்சே விரும்பல்ல..... நான் ராதாவை கட்டிக்கப்போறேன்.... அந்த விசுவாசமுள்ள மனசுக்கு வாழ்க்கை குடுத்து வாழ்றதை பரமயை நனைக்கிறேன்.....

என் குழந்தைக்கு அவ அம்மாவா வரக்கூடிய சமீபநிலையில், அவ குழந்தைக்கு அப்பாவா நான் இருக்கிறதில் தப்பில்ல.....

நீ என்ன பண்ணினேனா, நாங்க வாழப்போற வாழ்க்கையை பாத்துக்கிட்டே இரு.....இதுதான் நான் உனக்கு தரப்போற பணிமணை.....

இதில் ஏதாச்சும் எசகு பிசகு வந்திச்சுண்ணு வை.... போட்டோ பிரிண்டையும், மெமரிகார்டையும் நான், கோர்ட்டில் குட்டுக்கப்போறது கன்போம்..... அதுக்கப்பற்றம் உனக்காகப் பச்சே ஒரு நாயும் வராது.....

இது பிளாக்மெயில் இல்லலை..... எனக்கு நானே போட்டுக்கிட்ட ஒரு பாதுகாப்பு வளையம்..... ஏம் முடிவடைச்சு ராதா ஏத்துக்குவா.....

இன்னொரு பொண்ணோட வாழ்க்கையைக் கட்டுக்கண்ணுமாண்ணு அவ நனைக்கிறதற்கு சான்ஸ்சே இல்லலை..... ஏன்னா, அவளோட மாஜி புருசன் பொன்னரசுவை நீ வின்பண்ணிட்டே..... அவனாச்சும், எங்கயோ தனிப்பட்ட இடத்திலவெச்சு படுக்காளித்தனம் பண்ணி மாட்டிக்கிட்டான்..... ஆனா, நீ ரொம்பத் தரையமா என வீட்டுக்குள்ள வச்சே.....

சரிசரி..... போய் அலுவலகத்தை கிளீன்பண்ணி வெச்சுக்க..... கோர்ட்டு, புராபிளெம், காம்ப்ரமீஸ் என்று எல்லா சம்பிரதாயங்களும் முடிச்சுத்தான் நான் சட்டப்படி ராதாவை கலியாணம் பண்ணிக்கணும்.....

ஆனா, அவசரீன்னா இன்னிக்கே கட்டிட்டிட்டு வந்துடலாம்னு நனைக்கிறேன்..... .. எனக்கு நெறிய வேலை இருக்கு.....”

